

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 114

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πάσαν αἰτησίαν:

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Δεκεμβρίου 1908.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΟΡΓΑΝΩΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΣΩΜΑ

Ζήτημα πληρώσεως διατυπώσεών τινων εἶνε πλέον ἢ μετατροπὴ εἰς νόμον τοῦ περὶ δικηγορικῶν συλλόγων νομοσχεδίου, ἐκ τῶν τεσσαράκοντα τριῶν ἀρθρῶν τοῦ ὁποίου τὰ τεσσαράκοντα καὶ δύο ἐψηφίσθησαν ἤδη εἰς τρίτην ἀνάγνωσιν. Εὐρισκόμεθα ἄρα πρὸ γεγονότος διὰ τοῦ ὁποίου χαράσσεται νέα περίοδος εἰς σῶμα τοιαύτης ἀποστολῆς, οἷον τὸ δικηγορικόν.

*

Ποία ὅμως ἡ νέα αὕτη περίοδος καὶ ποῖα τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ νομοσχεδίου διὰ τῶν ὁποίων ἡ περίοδος αὕτη χαράσσεται; Τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀνέκυψεν εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ὑποβολῆς τοῦ νομοσχεδίου, ὑπῆρξαν δὲ βουλευταὶ οἵτινες δὲν ἐδίστασαν νὰ ὑποστηρίξουν ὅτι τὸ νομοσχέδιον δὲν πρέπει νὰ μετατραπῇ εἰς νόμον, ἀκριβῶς διότι δὲν καταφαίνεται ἐξ αὐτοῦ μετὰ τῆς σαφηνείας, ἣτις ἦτο ἐπιβεβλημένη, ὁ θετικὸς αὐτοῦ σκοπός. Δὲν ἐλέγχθη δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλ' οἱ ἀγορηταί, ἔτι περαιτέρω θαίνοντες, ἐθεδαίωσαν τὸ συνέδριον τῶν ἀντιπροσώπων, ὅτι οὐδ' αὐτοὶ κατέστη δυνατόν νὰ διδῶν τὸν σκοπὸν τοῦτον, καίτοι εἰς ἐπιμελῆ ὑπέβαλον τὸ νομοσχέδιον βάσανον καὶ ἐν τῇ συνόλῳ του καὶ ἐν ταῖς διαφόροις αὐτοῦ λεπτομερείαις.

*

Τῶν συζητήσεων τούτων ὑπῆρξαν ἐπιμελεῖς ἀκροαταί, ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι δὲν ἀδικοῦμεν οὔτε τοὺς ἀνασκαλευσαντας ἐρωτήματα τοιαύτης φύσεως οὔτε τοὺς ἀναλαβόντας νὰ ἀποδείξουν διὰ θετικωτέρων ἐπιχειρημάτων τὰ μὴ χρήζοντα ἀποδείξεως, διότι δι' ἡμᾶς μόνον τὸ γεγονός, ὅτι οἱ δικηγόροι ἀπήρτισαν σῶμα νομοθετικῶς ὀργανωμένον, ὑποβλήθέντες οὕτως εἰς νέας ὑποχρεώσεις ἀπέναντι ἐκείνων πρὸ παντὸς ἀλλὰ καὶ νέα ἀποκτήσαντες καὶ ὡς σῶμα καὶ ὡς μονάδες δικαιώματα, τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ.

*

Τῆς σκέψεως αὐτῆς σαφέστερος ἐρμηνευτὴς ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτευσεως κ. Δημ. Ράλλης, ὅστις, προκληθεὶς εἰς εἰδικὴν ἀπάντησιν, λίαν εὐστόχως παρετήρησεν, ὅτι, ἂν μὴ δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον διὰ τὴν ἰσορροπίαν τῶν δύο πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου συνεργαζομένων σωμάτων, ἦτοι τοῦ δικαστικοῦ καὶ τοῦ δικηγορικοῦ, ἐπιβάλλεται ἡ ὀργάνωσις καὶ τοῦ τελευταίου, ὅπερ, ἀναλόγως πρὸς τὰς κατ' ἰδίαν περιστάσεις, ἢ θὰ ἀντιτάσσεται κατὰ τῶν ἐνδεχομένων ὑ-

περβασιῶν τοῦ πρώτου, ἢ θὰ ὑποβληθῆναι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἡγεγάρτης ἱκανός, χάρις εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν του, νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν πειρασμῶν ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ κακοδαιμονία τοῦ δικαστικοῦ σώματος, συνεπῶς δὲ καὶ τῆς δικαιοσύνης.

*

Ταῦτα ἦτο δυνατόν νὰ παρατηρήσῃ τις ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως, ἴσως δὲ καὶ λίαν προῶρως, προκειμένου περὶ θεσμοῦ ὅστις καθ' ἡμᾶς πρόκειται νὰ δώσῃ νέαν κατεύθυνσιν εἰς κατάστασιν ἀπὸ πολλοῦ καταδικασθεῖσαν, ἀσφαλῶς δὲ νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ νέαν ζωὴν εἰς δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις καταστάσας ἔκτοτε νεκροτέρας καὶ τοῦ γράμματος τῶν νόμων διὰ τῶν ὁποίων ἐθεσμοθετήθησαν.

*

Ἄν ὅμως ὑποτεθῇ ὅτι ἐκ τῆς ἐπιτευχθείσης μεταβολῆς ἀναμένεται βελτίωσις, πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου, καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον, δὲν ἐπιτρέπεται δισταγμός, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐν τῇ μέλλοντι βελτίωσιν ταύτην πρέπει νὰ ὀφείλεται εἰς τινὰ εὐγνωμοσύνην, αὕτη ὀφείλεται ἀκεραία εἰς τὸν πρῶτον ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸν κ. Δημ. Βοκοτόπουλον, ὅστις ὡς ἕνα τῶν κυρίων σκοπῶν τοῦ ὑπουργικοῦ του βίου εἶχε τάξει τὴν ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου ὡς καὶ διὰ τὸ ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα εἰργάσθη ὄντως μετ' ἐμπνεύσεως.

*

Ὡς τελευταία ἐκπληξίς, δυνατόις τις νὰ εἴπῃ, ἐπῆλθεν ἡ ὑπὸ κ. Α. Ἀλεξανδρῆ ὑποβληθεῖσα τροπολογία, ἣτις ἀπέτελεσε τὸ ψηφισθὲν τεσσαρακοστὸν πρῶτον ἀρθρον τοῦ νομοσχεδίου, δι' ἧς ὑποβάλλονται ἐπὶ τέλους καὶ οἱ δικηγόροι εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν δικαιοδοσίαν.

Ἡ ψηφισθεῖσα τροπολογία ἔχει ὡς ἐξῆς:

Τὰ ὑπὸ τῶν δικηγόρων διαπραττόμενα πταίσματα ἢ πλημμελήματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν δικαιοδοσίαν εἰς τὴν ὑπάγονται καὶ οἱ Πρωτοδίκαι. Τὰ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πραττόμενα πειθαρχικὰ παραπτώματα, πταίσματα καὶ πλημμελήματα, δικάζονται κατὰ τὰς ἰσχυρούσας διατάξεις τῆς Πολιτικῆς καὶ Ποινικῆς Δικονομίας καὶ τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων. Κατὰ τῶν τελευταίων τούτων ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται καὶ ἔφεσις ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν, ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου δικαστηρίου, πλὴν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὴ ὑποκειμένων εἰς ἔφεσιν. Αἱ κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων ἐφέσεις ὑπάγονται εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΠΑΡ' ἩΜῖΝ ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Δ'

Ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Δικαστοῦ δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς εὐνοία τις πρὸς τὸ πρόσωπον μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐγγύησις πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἣτις ἐμπιστεύεται πρὸς αὐτὸν τὰ συμφέροντα καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἰδιωτῶν, τὰ ὅποια δέον νὰ μὴ ἐκτίθενται εἰς τὸν κίνδυνον αὐθαιρέτου καὶ ἀτασθάλου ἐξουσίας. Δὲν δύναται ὁμοῦ νὰ θεωρηθῇ ἀνεξάρτητος ὁ δικαστὴς, τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου πολιορκοῦσι καὶ διαταράττουσιν ἐλπίδες παράλογοι, φόβοι ἀνάξιοι, ἐμποιοῦμενοι ὑπὸ τοῦ κινδύνου τῶν δυσμενῶν μεταθέσεων ἢ παραγκωνίσεως εἰς τὰς προαγωγὰς. Παρὰ τοῖς δικαστικοῖς λειτουργοῖς τρόντι καταστᾶ διαρκῆς βάσανος ἡ ἐπὶ τῶν σπουδαιοτάτων τούτων σημείων σκέψις, διότι συνδέονται πρὸς τὸ μέλλον καὶ τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν, ἣτις περιέρχεται εἰς κατάστασιν ὀδυνηρᾶς ἀπογοητεύσεως, ὅταν βραδύνη ἢ ἱκανοποίησις τῆς ἐντίμου καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας αὐτῶν καὶ πρὸ πάντων ὅταν κατὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Τζιθανοπούλου «προβιάζονται εἰς ἀνωτέρας δικαστικὰς θέσεις πρόσωπα μὴ κατέχοντα τὰ διὰ τὰς θέσεις αὐτὰς προσόντα, παραβιάζομένων τῶν δικαιωμάτων ἄλλων δικαστῶν». Ἡ τοιαύτη κατάστασις ὀφείλεται βεβαίως εἰς τὴν ἐπέμβασιν καὶ τὴν προστασίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως τῆς πολιτικῆς. Εἶνε ὑπερβολικὴ βεβαίως, ἀλλ' οὐχ ἤττον χαρακτηριστικὴ ἢ ὁμολογία νεαροῦ ἀλλ' ἐγκρίτου καὶ εὐρέως μέλλοντος βουλευτοῦ, τοῦ κ. Ι. Ράλλης, ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, «ὅτι τὰ ³/₄ τῶν δικαστῶν ὑπαίκουσιν εἰς τὴν πίεσιν τῶν πολιτευομένων». Ἡ πίεσις πρὸ πάντων ἀσκειται διὰ τῶν ὄπλων τῆς μεταθέσεως καὶ τῆς προαγωγῆς.

Πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως ταύτης εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα τοῦ ὑπουργοῦ.

Πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς εἶνε ἀνάγκη διὰ νόμου νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ δικαιοσύνη ἀπὸ πάσης αὐθαιρεσίας τοῦ ὑπουργοῦ καὶ νὰ κανονισθῶσι διὰ νόμου οἱ ὅροι τῆς μεταθέσεως καὶ προαγωγῆς.

Ἡ πεποιθήσις τῆς κοινωνίας ὅτι ἡ τύχη τοῦ δικαστοῦ δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ὑπουργοῦ, εἶνε ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης.

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ Νόμος τῆς 30 Αὐγούστου 1883, ἀφοῦ ἐκανόνισε τὸν μισθὸν τῶν δικαστῶν, ὥρισεν ὅτι τὸ Ἀκυρωτικὸν εἶνε τὸ ἀνώτατον συμβούλιον τῆς δικαιοσύνης, ὁ δὲ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελεὺς ἀντιπρόσωπος τῆς

Κυβερνήσεως. Κατὰ τὸ ἀρθρον 15 καὶ δικαστῆς Ἐφετείου καὶ Πρωτοδικεῖου μετατίθεται ἄνευ τῆς πρὸς τοῦτο γνωμοδοτήσεως τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου.

Ἡ γνωμοδότησις γίνεται τῇ προσκλήσει τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, πρὶν ἢ δὲ ἀποφανθῇ τὸ ἀνώτατον συμβούλιον, ὁ δικαστὴς ἀκούεται ἢ καλεῖται ἀρμοδίως.

Ἡ κριτικὴ ἐν Γαλλίᾳ δὲν ἐφάνη εὖνους εἰς τὸν Νόμον τοῦ 1883 καὶ εὐλόγως. Ἐθεωρήθη ἀνεπαρκῆς, διότι κυρίως οὐδεμίαν ἄλλην βελτίωσιν οὐσιώδη ἐπέφερεν εἰς τὸν δικαστικὸν ὀργανισμὸν καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ σύστημα καὶ τοὺς ὅρους τῆς στρατολογίας τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν δικαστικῶν προσόντων. Ὁ νόμος μάλιστα ἐξασφαλίζων τὴν μονιμότητα ἐπηύξησε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνικάνων ὑποψηφίων, οἵτινες πολιορκοῦσι τὰς δικαστικὰς θέσεις. Διότι ὁ γαλλικὸς ὀργανισμὸς ἀπῆλθει ἀπλοῦν πτυχίον καὶ τυπικὴν τινα θητείαν ἐν δικηγορικῷ ἐπαγγέλματι, ὅπως ἀνοιχθῶσι αἱ θύραι τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Σωρεῖα τοιούτων εἰσήλασεν ἐπομένως εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον ἄνευ πείρας, ἄνευ ἐπαρκῶν ἐφοδίων, ἵνα ἐπιβεβαιωθῇ κατὰ τὴν φράσιν Γάλλου κριτικοῦ «qu'un magistrat ne s'improviser pas». Οἱ ἄπειροι μάλιστα καὶ ἀκατάρτιστοι δικασταὶ διὰ συστηματικῆς ἀνοήτου αὐστηρότητος, πρὸς ἐπίδειξιν δῆθεν χαρακτηῖρος, ἀλλὰ καὶ ὅπως συγκαλύψωσι τὴν γυμνότητα αὐτῶν, καταντῶσιν ἀληθεῖς μάστιγες τῆς κοινωνίας. Δι' αὐτοὺς ἀναφέρεται προσφυῆς ἰδέα Γάλλου δικηγόρου «ces gens là sont independants jusqu'à l'injustice». Ἰσως ἐνεκα τοιούτων λόγων νομοθεταὶ νεώτεροι καὶ δῆ ἡ Ρουμανικὴ ἐν ἔτει 1890, τὴν προνομίαν τῆς ἰσοδιότητος παρεχώρησαν μόνον εἰς τοὺς ἐφέτας καὶ τοὺς προέδρους τῶν Πρωτοδικῶν.

ΑΝΤ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Εἰς τοὺς ἐνόρκους εἰσερχομένους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων αὐτῶν δὲν ἐπιτρέπεται, ὅπως συγκοινωνῶσι πρὸς οὐδένα καὶ ὅμως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διασκέψεων αὐτῶν οὐχὶ σπκνῶς οἱ ἐνόρκοι ἐν Γαλλίᾳ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔχουσιν ἀνάγκην διασαφῆσεών τινων. Ἐπὶ παραδείγματι, μολοντί ὁ νόμος ἀπαγορεύει αὐτοῖς τοῦτο, ἐπιθυμοῦσιν ἵνα μάθωσι τίνες ἔσονται αἱ συνέπειαι μιᾶς ἀπαντήσεως καταφατικῆς ἐπὶ τοῦτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἐρωτήματος ἢ ζητήματος, ὅπως λέγομεν ἡμεῖς κατὰ κακὴν μετάφρασιν τῆς λέξεως question. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ ἐνόρκοι παρακαλοῦσι τὸν Πρόεδρον τῶν Συνεδρῶν, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῶν καὶ δώσῃ αὐτοῖς τὰς δεούσας διασαφήσεις. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τούτου αὐστηρῶς κλεισμένη εἰς πάντας καὶ φυλαττο-

μένη υπό χωροφυλάκων δὲν ἀνοίγεται ἢ διὰ τὸν Πρόεδρον τῶν Συνέδρων, εἰς ὃν ἐν Γαλλίᾳ ἐπέτρεπεν ὁ Νόμος ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων τῶν ἐνόρκων, ὅπως δώσῃ διασφύσεις. Τὸ προνόμιον τοῦτο ἐγέννησεν ὑπονοίας καταχρήσεων ἐν Γαλλίᾳ. Πολύλαϊς ἐλέγχθη περὶ διδομένων ὑποδείξεων, αἵτινες οὐδόλως ἦσαν ἀμερόληπτοι, περὶ ὑποσχέσεων καταβιάσεως τῆς ποινῆς κακῶς ἐνοηθεισῶν, ἐν ἐνὶ λόγῳ περὶ ἐνεργείας, ἣν καὶ μὴ θέλων ὁ Πρόεδρος ἐξήσκει καὶ ἤτις οὐδόλως ἦν εὐνοικὴ εἰς τὴν ὑπεράσπισιν.

Πρὸς μείζονα ὅθεν ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τῆς ὑπερασπίσεως τὸ Γαλλικὸν Κοινοβούλιον ἐψήφισεν ἐπ' ἐσχάτων ἕνα Νόμον δημοσιεύθησαν τὴν 13 τρέχοντος μηνὸς Δεκεμβρίου (νέον ἡμερολόγιον) ἕως ἡμετέρων ἡμερῶν τοῦ Κώδικος τῆς Ποινικῆς Δικονομίας (du code d' instruction criminelle).

Εἰς τὸ μέλλον ὁ Πρόεδρος τῶν Συνέδρων δὲν θὰ δύναται νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων τῶν ἐνόρκων εἰμὴ ἐὰν καλῆται ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων καὶ δεόν ὅπως συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ συνηγούρου τοῦ κατηγορουμένου, ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ Γραμματέως.

Ἡ ἐν Γαλλίᾳ ψηφισθεῖσα μεταρρυθμισίς αὕτη πηγάζει ἐξ ἐπαινετῆς σκέψεως, ἀλλ' ἔχει καὶ τὰ μειονεκτήματα αὐτῆς. Ἡ θέσις καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Προέδρου, τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ δικηγόρου τοῦ κατηγορουμένου δὲν καθορίζονται καὶ δύναται ἵνα ἐπέλθωσι συζητήσεις παράδοξοι, ἅς οὐδεὶς ἔχει εἰδίωτα ὅπως διευθύνῃ καὶ δώσῃ εἰς ταύτας πέρας. Παρεμπερὴ διαδικασίαν περισσοτέραν ἐγγύησιν παρέχουσιν τῷ κατηγορουμένῳ λόγῳ τῆς δημοσιότητος ὑπέδειξε παρ' ἡμῖν ὁ ἀοίδιμος νομομαθὴς Φλογαίτης ἐν τῇ ἐφημερίᾳ αὐτοῦ τοῦ σχετικοῦ 438 ἄρθρου τῆς ἡμετέρας Ποινικῆς Δικονομίας, προτείνει, ὅπως ἐὰν ἔχωσιν ἀπορίας οἱ ἐνόρκοι ἐξερχόμενοι τοῦ δωματίου αὐτῶν νὰ προβάλλωσι ταύτας ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλου τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου.

Ἡμεῖς ἐπιζητοῦντες τὸ φῶς καὶ τὴν ἐλευθέραν συζήτησιν ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς Ποινικῆς δικαιοσύνης, ἐὰν εἴνε εἰσέτι πρόωρον καὶ ὅπως προσεγγίζωμεν πρὸς τὴν φανεράν ἀνάγκησιν διὰ συμμετοχῆς εἰς ταύτην καὶ τοῦ κατηγορουμένου διὰ τοῦ συνηγούρου αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐκδικασίαν τῆς κατηγορίας τηρουμένου τοῦ μυστικοῦ τῶν διασκέψεων τῶν ἐνόρκων φρονούμεν ὅτι δεόν ὅπως μὴ γεννᾶται οὐδ' ἡ ἐλάχιστη ὑπόνοια εἰς τὸν κατηγορούμενον περὶ τῆς ἐλευθέρως καὶ ἀνεπηρέαστου ψήφου τῶν ἐνόρκων ἀπὸ παντὸς προσώπου καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ Προέδρου τῶν Συνέδρων, ὅστις ἐξ ἀγαθῆς προθέσεως ὑπὲρ τῆς Δικαιοσύνης δρᾷ πλείοτερον τοῦ ὅσον δικαιοῦται καὶ κλινόμενος ὅπως δεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ Φλογαίτου ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἣτοι ὅπως ἐὰν ἔχωσιν ἀπορίας οἱ ἐνόρκοι ἐξερχόμενοι τοῦ δωματίου αὐτῶν νὰ προβάλλωσι ταύτας ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλου τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου καὶ κατὰ τὴν εἰδικὴν ταύτην διαδικασίαν αἰρονται τὰ μειονεκτήματα περὶ ὧν ἀνωτέρω τῆς ἐν τῷ δωματίῳ τῶν ἐνόρκων εἰσόδου τοῦ Προέδρου, Εἰσαγγελέως καὶ συνηγούρου τοῦ κατηγορουμένου, διότι ἐπ' ἀκροατηρίου ἐκαστος ἔχει τὴν οἰκείαν θέσιν. Ἐν παρόδῳ ὑπεθυμίζωμεν ὅτι ἡ κατάργησις τῆς ἀνακεφαλιώσεως (Cresumé) τοῦ Προέδρου ἐν Γαλλίᾳ ὀφείλεται εἰς τὴν λίαν ἐντονον διαμαρτυρίαν τοῦ συνηγούρου κατηγορουμένου εἰς μίαν σπουδαίαν δίκην, ὅστις δημοσίᾳ ἤλεγξε τὸν Πρόεδρον ὡς κατηγοροῦντα καὶ μὴ ἀνακεφαλιώοντα διὰ τῆς δικαστροφῆς τῶν ἐκτυλιχθέντων ἐν τῇ ἀποδεικτικῇ διαδικασίᾳ κατὰ τὴν ἀνακεφαλιώσιν αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 9 Δεκεμβρίου 1908.
Γεώργ. Π. Ἐμ. Γιαννόπουλος
Πρωτοδίκης

ΤΑ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟ ΥΠΟΒΛΗΘΕΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

Αἰτιολογικὴ ἐκθεσις

Ἡ κατάργησις τῶν ἄρθρων 144 καὶ 145 τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ὡς καὶ τοῦ ἀπὸ 8 Μαΐου 1835 Βασιλικοῦ Διατάγματος περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων, ὧν αἱ διατάξεις οὔτε ἐφηρμόσθησαν ποτε οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν, εἶναι ἀπὸ πολλοῦ ἀνεγνωρισμένη. Ἐπίσης ἀνεγνωρισμένη εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς καταργήσεως τοῦ ἄρθρου 150 τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων οὐδέποτε ἐφαρμοσθέντος, ἔτι δὲ ἡ προσθήκη διατάξεων ἐν τῷ ἄρθρῳ 147 τοῦ αὐτοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων περὶ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τοὺς δικηγόρους κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ επαγγέλματός των. Ὅθεν φρονούμεν ὅτι ἀνταποκρινόμεθα πρὸς τὴν γνώμην τῆς Βουλῆς λαμβάνοντες τὴν τιμὴν νὰ υποβάλωμεν εἰς τὴν κρίσιν καὶ ψήφον αὐτῆς τὴν Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1908.

- N. Μαρκέτης**, βουλευτῆς Κερκύρας
- K. Γκότσης**, βουλευτῆς Πατρῶν
- I. Δ. Ράλλης**, βουλευτῆς Μεγαρίδος
- I. Δ. Τσίριμωκος**, βουλευτῆς Φθιώτιδος

Πρότασις Νόμου

Περὶ καταργήσεως τῶν ἄρθρων 144, 145 καὶ 150 τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ὡς καὶ τοῦ ἀπὸ 8 Μαΐου 1835 Βασιλικοῦ Διατάγματος περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων καὶ περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ τοῦ ἄρθρου 101 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἄρθρον 1.
Καταργοῦνται τὰ ἄρθρα 144, 145 καὶ 150 τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ὡς καὶ τὸ ἀπὸ 8 Μαΐου 1835 Βασιλ. Διατάγμα περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων.
Ἄρθρον 2.
Αἱ λόγῳ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ δικηγόρου μετὰ τοῦ πελάτου τοῦ διαφορᾶ εἰσάγονται εἰς τὸ τὸ κατὰ τοὺς ὅρισμους τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀρμόδιον δικαστήριον, ὅπερ, δικάζον ἐπὶ τῆς διαφορᾶς, ὁρίζει τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, τὴν ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν ἣν κατέβαλεν ὁ δικηγόρος καὶ πᾶσαν ἐν γένει δικαστικὴν καὶ ἐξώδικον ἐνεργεσίαν του.

Ἄρθρον 3.
Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων προστίθεται ἐδάφιον ἔχον οὕτω :
« Ὡσαύτως τὸ δικαστήριον καὶ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι εἶνε ὑπόχρεοι νὰ μὴ παρορῶσι πρὸς τοὺς δικηγόρους ὀφειλόμενον σεβασμόν ».

Ἄρθρον 4.
Τὸ ἐδάφιον 2ον τοῦ ἄρθρου 101 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται οὕτω :
« Μόνον οἱ δικηγόροι ἔχουσι τὸ δικαίωμα πρὸς τὸν πληρώνοντα καὶ ἀπολαμβάνοντα μέρει τῆς πληρωμῆς, τὸ εἰρημένον τῆς ἐπισχετέσεως δικαίωμα ».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1908.
N. Μαρκέτης, βουλευτῆς Κερκύρας
K. Γκότσης, βουλευτῆς Πατρῶν
I. Δ. Ράλλης, βουλευτῆς Μεγαρίδος
I. Δ. Τσίριμωκος, βουλευτῆς Φθιώτιδος

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀξιότιμε Κύριε συντάκτη τῆς « Δικαιοσύνης ».

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 6 Δεκεμβρίου τρέχ. ἔτους ἀνέγνωσα τὸ καταχωρισθὲν ἐγγράφον τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν κ. Ἀντωνιάδου καὶ εὐχομαί, ἵνα καὶ ἄλλοι λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος μιμηθῶσιν αὐτὸν ἐν τῇ ὑποδείξει τῶν ὑπὸ τῆς πείρας ἐνδεικνυμένων ἀτόπων τῶν λαμβανόντων χώραν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν νόμων. Συμφωνῶν πληρέστατα μετὰ τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, ἐν μόνον ἔχω νὰ παρατηρήσω ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ ρηθέντι ἐγγράφῳ τὸ ἐκτεθέντων ὅτι πρέπει καὶ οἱ κ. κ. Εἰσαγγελεῖς νὰ ὦσι φειδωλοὶ ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν ποινικῶν ὑποθέσεων εἰς τὰ ἀνακριτικὰ γραφεῖα, διότι ἡ ἔλλειψις ἀκριβῶς τοιαύτης φειδοῦς ἐπιβαρύνει τὰ τελευταῖα μὲ πληθώραν πλημμελημάτων φερόντων τὸν τυπικὸν χαρακτήρα τῶν κακοῦργημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δυναμένων νὰ περαιωθῶσιν ἢ δι' ἐντάλματος καὶ κατασχετηρίου, καθόσον συνεπεῖα κλήσεως οὔτε εἰς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν δὲν προσέρχεται εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἐκ τῶν δικωμένων (ἔστω καὶ τυπικῶς) ἐπὶ κακοῦργημάτων.

Μεθ' ὑπολήψεως
Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 9 Δεκεμβρίου 1908.
Νομικός.

Ἀξιότιμη κ. Συνάδελφε.
Προχθὲς ἐπισπεύσει τοῦ δημοδιδασκάλου... καὶ συνεπεῖα τῆς ὑπ' ἀριθ. 2098

τῆς 18ης Νοβρίου ἐ. ἔ. ἐκθέσεως κατασχέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν Δ. Αὐγέρῃ ἐπλειστηριάζοντο ἐν τῇ πόλει μας μία κλίνη μετὰ τῆς κλινοστρωμνῆς τῆς, μία τράπεζα καὶ μία λάμπα ἐνδὲς ἀτυχοῦς οἰκογενειάρχου καὶ πατρὸς πολλῶν τέκνων. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο λόγῳ τῆς σκληρότητός του εἶχε προκαλέσει τὴν ἐξέγερσιν τῆς κοινωνίας. Ἀπόδειξις πόσον αὐτῇ ἐν συνειδήσει δὲν στέργει τὸ μέσον τοῦτο τῆς ἀφαιρέσεως τῶν οἰκιακῶν ἐπιπέλων σήμερον. Ἐν τούτοις ἰσχύει. Καὶ ἰσχύει ὡς μέσον τῶν ἐκδικαστῶν καὶ μοχθηρῶν καὶ δι' οὐδὲν πλεόν. Ἴνα παριστάμεθα μάρτυρες τοιοῦτων ἀπανθρωπιῶν καὶ βαρβαροτήτων. Ἄλλοτε ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία τοῦ Κράτους, ἐνδίδουσα εἰς τὴν ἐπιταγὴν τοιαύτης κοινωνικῆς συνειδήσεως, ὑπέβαλε νομοσχέδιον περὶ ἐξαιρέσεως ἐκ τῆς κατασχέσεως κινήτων τῶν οἰκιακῶν ἐπιπέλων, ὅτι ἐὰν ἡ « Δικαιοσύνη » ἐφρόντιζε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ χρονοδόυλαπο τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, κατωρθοῦτο δὲ καὶ νὰ ψηφισθῇ, θὰ προσέφερε μείγιστην ὑψηρσίαν εἰς τὴν κοινωνικὴν εὐπρέπειαν.

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 10 Δεκεμβρίου 1908.
Διατελῶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως.
N. Ζέρβας.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Εἰρηνοδικεῖα
Στοιχειώδεις ἔσονται αἱ παρατηρήσεις ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν Εἰρηνοδικεῶν κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη 1903 — 1906. Διότι εἶνε ἐλλειπεῖς καὶ ἀμέθοδοι οἱ παρεχόμενοι ἡμῖν ἀριθμοὶ ὑπὸ τῶν Πινάκων τοῦ Ὑπουργείου. Ἡ δὲ κυριώτερη αὐτῶν ἔλλειψις εἶνε ὅτι δὲν κείνται κατὰ Εἰρηνοδικεῖον, ἀλλὰ κατὰ περιφέρειαν Πρωτοδικεῖου. Ἐὰν μὴ πρόκειται περὶ ἀμαθειᾶς ἢ ἀδιαφορίας ἐπιμέμπτου πολλαχῶς, πρόκειται περὶ προβεβουλεμένου μέτρου, ἵνα μὴ καταφνῇ ἡ ἀδιάλειπτος καὶ ἀδιάσειστος ἐπιβουλή κατὰ τοῦ δημοσίου ταμείου καὶ τῶν κοινωικῶν συμφερόντων, ἐκ τῆς διατηρήσεως Εἰρηνοδικεῶν ἀναριθμητῶν ἀνευ σκοποῦ ἄλλου, ἢ πρὸς τὴν ἐξυπηρέτησιν κομματικῆς πωρώσεως ἢ καὶ ἀχρείωτης ἐσχάτης, διότι τὰ Εἰρηνοδικεῖα ἐνεῖνα ἐργάζονται ἐλάχιστα, χωρὶς νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν διατήρησιν τῶν λόγῳ συγκοινωνίας.

Καὶ ἰδοὺ κατὰ τοὺς Πίνακας τοῦ Ὑπουργείου αἱ ἐν συνόλῳ ἐργασίαι τῶν Εἰρηνοδικεῶν κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη :

Ἔτος 1903.	
Ἐγένοντο συμβιβασμοὶ	2.206
Ἀποφάσεις κατ' ἀντιμωλίαν	48.864
» κατ' ἐρήμην	32.973
Δηλαδή ἐν συνόλῳ	84.043
Ἐκ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεων ὑπῆρξαν :	
Προδικαστικαὶ	29.989
Ὅριστικαὶ	18.875
Ἔτος 1904.	
Ἐγένοντο συμβιβασμοὶ	2.298
Ἀποφάσεις κατ' ἀντιμωλίαν	50.797
» κατ' ἐρήμην	33.786
Δηλαδή ἐν συνόλῳ	86.881
Ἐκ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεων ὑπῆρξαν :	
Προδικαστικαὶ	32.139
Ὅριστικαὶ	18.658
Ἔτος 1905	
Ἐγένοντο συμβιβασμοὶ	2.096
Ἀποφάσεις κατ' ἀντιμωλίαν	54.663
» κατ' ἐρήμην	27.597
Δηλαδή ἐν συνόλῳ	84.356
Ἐκ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεων ὑπῆρξαν :	
Προδικαστικαὶ	39.692
Ὅριστικαὶ	14.971
Ἔτος 1906	
Ἐγένοντο συμβιβασμοὶ	2.164
Ἀποφάσεις κατ' ἀντιμωλίαν	55.505
» κατ' ἐρήμην	30.130
Δηλαδή ἐν συνόλῳ	87.799
Ἐκ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεων ὑπῆρξαν :	
Προδικαστικαὶ	40.866
Ὅριστικαὶ	14.639
Δημοσιεύωμεν ἀνακελευμένους τοὺς ἀ-	

ριθμοὺς ἐκάστου τῶν τεσσάρων ἐτῶν, διότι, καίτοι μὴ σημαντικὴν, παρουσιάζουσιν ὅμως μείζονα ἀνωμαλίαν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἢ οἱ ἄλλοι τῶν ἐν λόγῳ Πινάκων ἀριθμοὶ. Σημαντικὴ ὅμως φάνεται ἡμῖν ἡ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνουσα διαφορὰ τῶν προδικαστικῶν πρὸς τὰς ὀριστικὰς ἀποφάσεις, ἣτις ἐνῶ τὸ 1903 ἀνήρχετο εἰς 11.114 τὸ 1906 ἀνῆλθεν εἰς 26.227. Εἰς ὅσα δὴποτε καὶ οἴαζ' ἀπὸ τῆς ἀποδοθῆ αἰτίας ἡ διαφορὰ αὕτη, ἢ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνουσα, πάντως ἀποδεικνύει τὸ γεγονός ὅτι ἡ διαδικασία καὶ τῶν Εἰρηνοδικεῶν ὁσημέρην καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βραδέεια, διαπληρᾶ, πολυπλοκος. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐλαχίστου σχετικῶς ἀριθμοῦ τῶν κατωρθουμένων συμβιβασμῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπιμετῶμεν δὲν ἀρκεῖ πλεόν νὰ εἴνε εἰς κελὸς καὶ ὑπομονητικὸς δικαιοσύνης γινώσκων ἀπλῶς καὶ τὸ ἀνθρώπου τῆς περιφερείας του καὶ τὰς μεθόδους τῶν συναλλαγῶν των, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ εἴνε πεφωτισμένος νομικὸς καὶ ἔμπειρος δικαστής, ἐξαιρετικῆς δὲ προσεκτικότητος, ἀκριβῶς διότι κρίνει περὶ μικρῶν συμφερόντων, διότι οὔτε ἡ ἀπονομὴ τοῦ δικαίου οὔτε τὸ ἀντικειμενικὸν αὐτὸ διαφέρουν τῶν διαδίκων μετροῦνται κατὰ τὰς ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ δικαστοῦ ἀξίας λόγῳ ποσότητος δρχμῶν. Τὸ δικαίον εἶνε ἀπόλυτον τὸ διαφέρειν εἶνε πάντοτε σχετικόν. Τὸ πρῶτον θὰ περιλάβῃ τὸ δεύτερον, διότι δὲν χωρεῖ ἐν αὐτῷ ἐνῶ τὸ δεύτερον πάντοτε χωρεῖ ἐν τῷ πρώτῳ. Καὶ λέγομεν ταῦτα, διότι συμπερινομεν ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἀν αἱ ἐργασίαι τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀποτελῶσιν ἀρίστην προπόνησιν θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς διὰ τὴν ἀποστολὴν ἀνωτέρου δικαστοῦ, αἱ ἐπὶ ἔτη συγκροτοῦμεναι ἀντιλήψεις καὶ ἐξείς δικαστοῦ ἀνωτέρου δικαστηρίου οὐδόλως ἐγγυῶνται περὶ ὑπομονητικῆς καὶ ἀκριβοδικαίας ἀπονομῆς τῆς Εἰρηνοδικεακῆς δικαιοσύνης. Εἶνε ἐντελῶς πρόχειρος καὶ ἐπιπολαία ἡ γνώμη τῶν προτεινόντων ν' ἀνατεθῇ ἡ Εἰρηνοδικεακὴ δικαιοσύνη εἰς χεῖρας ἐκ περιτροπῆς περιοδεούντων ἀνωτέρων δικαστῶν ἐχόντων κεκτημένην ἀδιάλειπτως ἀδημονοῦσαν ταχύτητα μεταβάσεως, διαμονῆς, ἐπαγόδου. Ὅσον εἶνε ἀμελέτητος ἡ γνώμη τῶν ἀρκουμένων προχειρότερον εἰς ἕνα ἀπλῶς πρακτικὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν θέσιν τοῦ Εἰρηνοδίκου. Αὐτὰ εἶνε τὰ φυσικὰ, ἐπομένως ἔμπεδα καὶ ἀκλόνητα ἐκ τῶν ἀριθμῶν συμπεράσματα. Ἐκ τῶν ὁποίων φυσικὰ πάλιν ἀνακύπτει τὸ ζήτημα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Εἰρηνοδικεῶν, ἵνα ἔχωμεν (μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων) εἰρηνοδικεῶν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις ἡμῶν ταύτας. Ἐπὶ τούτου βεβλῶς ἀπηρτεῖτο νὰ ἔχωμεν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποφάσεων κατὰ Εἰρηνοδικεῖον, ἔχοντες δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ κατὰ τόπους μέσα συγκοινωνίας, νὰ δυναθῶμεν ἀσφαλῶς νὰ γνωρίσωμεν, πόσον καὶ ποῖων Εἰρηνοδικεῶν ἐπιβάλλεται ἡ κατάργησις.

Ἄλλ' ὅμως καὶ ἐκ τῶν παρεχομένων ἐν συνόλῳ ἀριθμῶν δυναμῆθα ἀσφαλῶς νὰ συναγάγωμεν ἀσφαλῆ συμπεράσματα, ἀνεξαρτήτως τῶν τύπων καὶ ποῖων, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καταργητέων Εἰρηνοδικεῶν. Ἐν συνόλῳ ἐκδίδονται κατ' ἔτος πεντήκοντα χιλιάδες περίπου κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεις. Ὡστε ἀναλογουσι 200 περίπου εἰς ἕκαστον τῶν ὑπαρχόντων Εἰρηνοδικεῶν, ἅπερ εἶνε 240 περίπου. Δηλαδή, λαμβανόμενων 300 κατ' ἔτος ἡμερῶν ἐργασίμων διὰ τὸν εἰρηνοδικεῶν, ἕκαστος αὐτῶν ἐκδίδει 2)3 ἀποφάσεις καθ' ἐκάστην. Ἡμεῖς ὅμως φρονούμεν ἀδιστακτως, ὅτι εἰς κελὸς Εἰρηνοδικεῶν δύναται ἐν ἀνάσει νὰ ἐκδίδῃ δύο ἀποφάσεις καθ' ἐκάστην, δηλαδή 600 κατ' ἔτος, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἤρουν 80 Εἰρηνοδικεῖα καθ' ὄλον τὸ Κράτος. Ἄλλὰ καὶ 400 μόνον ἀποφάσεις ἂν τις δεχθῇ ὅτι δύναται κατ' ἔτος νὰ ἐκδίδῃ ὁ καλὸς Εἰρηνοδικεῶν, ἀπαιτοῦνται Εἰρηνοδικεῖα μόνον 125, ὑποτιθεμένου δὲ ὅτι ἀναγκαιοῦσι καὶ 15 Εἰρηνοδικεῖα διὰ λόγους συγκοινωνίας, πάλιν μίξ ὀλοκλήρος ἕκαστον-

τὰς Ειρηνοδικεῖων εἶνε καταργητέα.
 Ὅταν κατ' ἔτος ἐκδίδονται 15.000 περίπου ὀριστικαὶ ἀποφάσεις, τὸ λεγόμενον ὅτι ἡ Εἰρηνοδικεῖα Δικαιοσύνη εἶνε ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῶν λαῶν δὲν εἶνε θεωρητικόν τι ἀπόφθεγμα, ἀλλ' εἶνε μία πραγματικωτάτη ἀλήθεια. Καὶ μάλιστα νὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι διπλάσια καὶ τριπλάσια θὰ ἦσαν αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις, ἂν ἦσαν ἄλλοι οἱ Εἰρηνοδικοί, ἄλλοι οἱ δικολάβοι, ἄλλοι πολιτευόμενοι, ἄλλοια ἡ διαδικασία καὶ ὀλιγότεραι αἱ σήμερον ἄνω ποταμῶν δικαστικαὶ ὑπέρογκοι δαπάναι, ἅς δὴ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπόλλυσιν ὁ νικῶν διάδικος.

Αἰ στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης»
 εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὕρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἰσως ἐπιτυχίας πρὸς τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ ὅλου περὶ δικηγορικῶν συλλόγων νομοσχεδίου εἶνε καὶ ἡ ἐπιψήφισις τῆς ἐκ τῶν ἐπιψηφιστῶν ἐπιτροπῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου **Γιαννῆ** ἐπιβληθείσης τροπολογίας, ἣτις ἀπετέλεσε τὸ 41 ἄρθρον τοῦ νόμου, ἦν εἰς ἐτέραν στήλην παραθέτομεν. Ὅταν ἄπαξ ἡ νομοθεσία ἡμῶν ἐμόρφωσε τὴν γνώμην ὅτι τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων τῆς τῆς ἔτι ἐπιβεβλημένου νὰ ἀποσπάσῃ τῆς τακτικῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ νὰ τὸν ὑπαγάγῃ εἰς ἐτέραν, ἐξαίρετικὴν ἢ ἰδιόζουσαν ὀνομασθεῖσαν, ἐπιβεβλημένου συγχρόνως εἰς αὐτὴν ἦτο νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὴν αὐτὴν διαδικασίαν καὶ τοὺς δικηγόρους.

Ἀτυχῶς ὅμως, ἀδήλον διὰ ποίους λόγους, ὁ νομοθέτης τοῦ 1834, εἴτε διότι δὲν εἶχε τότε πρὸ αὐτοῦ σῶμα δικηγόρων ἱκανὸν νὰ ἀντιρῶσιν τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀξιώματος, εἴτε διὰ λόγους ἄλλους, ἀπέστρεψε νὰ προικίσῃ καὶ τοὺς δικηγόρους μὲ τὸ προνομίον ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον τόσον ἀφειδῶς καὶ πρὸς τοὺς γραμματεῖς ἀκόμη τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων ἐσκόρπισε. Τὴν παράλειψιν ταύτην μετὰ δύο καὶ πλεον γενεὰς ἀπ' ἧς ἡ Ποινικὴ ἡμῶν Δικονομία εἶδε τὸ φῶς, ἐπέρχεται νὰ ἀνορθώσῃ ἢ ἄνω πρότασις τοῦ κ. Α. Ἀλεξανδρῆ, ἦν υἱοθέτησαν οἱ βουλευταὶ κ. κ. Ν. Μακρῆτης, Χ. Βαζικῆς καὶ Ι. Ράλλης διατυπώσαντες αὐτὴν ὡς ἄνω τὴν δημοσιεύομεν καὶ ἣτις μετ' ὀλίγον καθίσταται νόμος διέπων καὶ τοὺς δικηγόρους.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ναυτοδικείου ἐν τῇ δίκῃ Δημούλη, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μονομαχίαν καθ' ἑαυτὴν ἀνεμένετο, οἷα ἐξεδόθη, δι-
Ἐκ τῆς δίκης Δημούλη ὅτι τὸ ἔθιμον εἰς τὸ πείσμα τῶν συντηρητικῶν νομομαθῶν ἐκράτησε τοῦ νόμου, καταργηθέντος δι' ἀρρητικῆς. Ταιαυτὴ φαίνεται ἐν τῇ πρακτικῇ τοῦλάχιστον ἢ ἀντίληψις περὶ τοῦ ἀξιοποίου τῆς μονομαχίας. Κοινωνικῶς οὐχ ἦττον ἀπομένει πάντοτε ἐκπληκτικὴ ἡ διατήρησις ἐνός τῶσόν μωροῦ καὶ ἠλιθίως κακούργου ἐθίμου, τὸ ὅσον ἐγεννήθη εἰς ἐποχὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ πολιτεία δὲν εἶχεν ἀναλάβῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου καὶ ὁ νικῶν ἐν τῷ κατ' ἄτομον ἀγῶνι εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τεκμήριον δικαίου.

Περὶ τῆς δίκης Δημούλη δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ ἀνάγκη περὶ ἴσως τῶν δικαστικῶς ἐπιτετραμμένων ὀρίων ἀνεζήτησεν αἷτια καὶ παρασκήνια τῆς ἱστορικῆς καταστάσεως μονομαχίας, ἢ δ' ἔκθεσις τοῦ κ. Εἰσηγητοῦ, ὡς ἐδημοσιεύθη αὕτη, ἀφελέστατα ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ μονομαχία διεξαχθεῖσα κατὰ τοὺς ὄρους τῶν διαφόρων κωδικῶν θὰ ἦτο περιττόν ν' ἀπασχολήσῃ τὸ Δικαστήριον, καὶ μόνον χάριν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τοῦ σώ-

ματος τῶν ἀξιωματικῶν ἐνεδεικνύετο ἡ παραπομπὴ τοῦ ἀνθυποπλοιάρχου εἰς δίκην, ἐφ' ὅσον ἀπεδίδοντο αὐτῷ εὐθύναι ἠθικαί, ὡν λεπτομερὲς ἀναγραφή ἐπικολούθει. Καὶ οὕτω ἔχομεν δίκην διὰ πρῶτην ἴσως φοράν οὐχὶ δι' ἀξιοποιῶν πρᾶξιν, ἀλλὰ... διὰ τὴν κοινὴν περιέργειαν.
 Ἔσχεν οὐχ' ἦττον ἐν ἀγαθῶν ἢ παραδόξου προκλήσεως αὕτη δίκη, ὅτι ἐφ' ὅσον συνεδύαθη πρὸς τὰς ἠθικὰς εὐθύναις τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸν εὐκαίριον νὰ ἐπέλθῃ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἀκριβείας μιᾶς τραγωδίας τὴν ὅποιαν θρύλλοι καὶ διαδόσεις εἶχον παραστήσῃ ἀπῶς ῥυπαρὰν εἰς βάρους τῆς υπολήψεως ἐνός ἀξιωματικοῦ, ὅστις οὕτω ἀναλαμβάνει ἀκερταίαν τὴν θέσιν του.

Ἄν ὅμως ὑποτεθῇ ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἐξάρσεως σημειῶν τι τῆς δίκης ταύτης, τοῦτο καθ' ἡμᾶς εἶνε ἡ ἀγύρευσις τοῦ ἐκ τῶν συνηγόρων συν-
Ὁ στρατιώτης ταγματάρχου κ. Λαπαλιώτου. Εἰμεθα βέ-

βαινοὶ ὅτι ὁ θετικὸς οὗτος στρατιώτης δὲν ἀνῆλθε τὸ δικανικὸν βῆμα ὅπως ἐπιζητήσῃ ἀπλῶς τὴν ἀθώωσιν ἐκεῖνου ὃν ἀπεκάλεσε πελάτην του, ἀλλ' ὅπως δημοσιώτερον κτασθήσῃ γνωστὰς τὰς πεποιθήσεις του περὶ τοῦ ἀνοήτου ἐθίμου τῆς μονομαχίας. Καὶ αἱ πεποιθήσεις του αὐταὶ συνωψίζοντο εἰς τὸ ὅτι, ὅταν ἡ ἀνοησία αὕτη καταλήξῃ πρὸ τοῦ λεγομένου πεδίου τῆς τιμῆς, τότε ἔχομεν πρὸ ἡμῶν δύο ἀνδρας μὲ τὰ ὅπλα ἀνά χεῖρας, τεθόντας ἢ εὕρισκομένους εἰς κατάστασιν ἀνάγκης ἢ ἀμύνης καὶ συνεπῶς ἀνεγλήτους. Τὸ ἀδίκημα ἔρα δέον νὰ ἀναζητηθῇ οὐχὶ ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ ἀλλ' ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ, ὅπου αἱ περίφημοι προκλήσεις καὶ ἡ ἐπίδειξις μυστῶν διαφορῶν μεγεθῶν καὶ χωμάτων καὶ ἡ συγγραφή πρωτοκόλλων πράγματι ἀμιμήτων ὑπὸ ἔποψιν μάλιστα καὶ εὐπρεπειᾶς καὶ ὕφους. Ὅταν κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο, προσέθικεν ἐν ἐπιλόγῳ ὁ στρατιώτης-συνήγορος δειχθῇ ἀμείλικτος ἢ καταδικαστικὴ ἀρχὴ, ἐπιθέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν δικαίων ἱποπτῶν μαρτύρων, μονομαχία καὶ δὴ ὡς ἔθιμον, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Λαμῖα δικηγόρου κ. Ν. Ζέρβα, τὴν ὅποιαν ἐν τῇ ἐιδικῇ στήλῃ δημοσιεύομεν, θίγει ζήτημα τὸ ὅποιον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ τὴν Βουλὴν καὶ τὰς στήλας ἡμῶν ἀπησχόλησεν, ἀ-

νασφύρει δὲ ἐκ τῆς πραγματικότητος μίαν ζοφερὰν εἰκόνα. πρὸ τῆς ὁποίας καὶ ὁ μάλλον χαλύβδινος τὴν καρδίαν δὲν θὰ δυνήθῃ ἢ νὰ ἀποτρέψῃ τὸ πρόσωπον. Ἡ εἰκὼν εἶνε ἐκεῖνη καθ' ἣν εἰς δικαστικὴν κλητῆρ, ἔχων ὡς δορυφόρους δύο στυγνὰ κατὰ κανόνα ὑποκειμένα, μάρτυρας ὀνομαζομένους, εἰσβάλλει εἰς τὸν οἶκον τοῦ πρώτου ἀτυχήσαντος οἰκογενειάρχου καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τῆς δικαιοσύνης, πρὸς προστασίαν δεκαδράχμων ἢ καὶ ἑκατονταδράχμων τινῶν ἐρημόνιων οἶκον αὐτόν, ἀφαιρεῖ ἀπὸ πάσαν γωνίαν αὐτοῦ, ὅτι δι' ἰδρύσασιν ἐπὶ ἐτη μακρὰ εἶχε παρ' αὐτῷ ἐναποτεθῆ, διὰ νὰ τὸ ὀδηγήσῃ ὑπὸ τὰς ὄψεις τῶν παροίκων καὶ τῆς πόλεως ὅλης εἰς τὴν γνωστὴν πλατείαν πρὸς ὑπερθεματισμὸν τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Νέας ἐφαρμογὰς τῶν ἐπιτερουσῶν τοιαύτην τῶν σχετικῶν τοῦ νόμου διατάξεων χρῆσιν ἀπεπειράθη νὰ ἀποτρέψῃ ὁ πρῶτον ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς κ. Δ. Βοκοτόπουλος, ὑπεβλῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος νομοσχέδιον περὶ ἀκτασθέντων τῶν οἰκικῶν ἐπιπλῶν. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ, στοιχειώδης πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν ὑπηρεσία ἐπιβάλλει, νὰ υἱοθετησῇ τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ, ὅπως παύσωμεν, συντριβόμενοι πρὸ τοῦ θεάματος τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας ἐρημουμένης ὑπὸ χειρῶν καυχωμένων ὅτι εἶνε ὄργανα τῶν νόμων.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
 Τόμ. 1. τεύχ. Α' 1908 Τιμᾶται δραχ. 2

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Δύναται νὰ παρασταθῇ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων κατὰ πᾶσαν στίαν τῆς ποινικῆς δίκης, διακοῦσης τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας;

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5052 1908 ἀποφάσεώς του δὲν ἐπέτρεψε τὴν παράστασιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, δηλώσαντος ὅτι παρίσταται ὡς τοιοῦτος μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, δι' ἀποφάσεως ἧς τὸ σκεπτικὸν ἔχει οὕτω:

«Ἐπειδὴ ἡ πρότασις περὶ παραστάσεως τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως εἶνε ἀβάσιμος, καθ' ὃ μὴ νόμιμος, δέον ὅπως αὕτη ἀπορριφθῇ».

Οὕτως ἔχει ἐπὶ λέξει τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, ἣτις ἔχει ὑπογραφήν παρὰ τῶν δικαστῶν χάριν ὅμως τῆς ἀκριβείας, δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι τ' ἀνωτέρω, ἄτινα ἐσημείωσεν ὡς σκεπτικὸν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ὁ λαβὼν μέρος κατὰ τὴν συνεδρίαν ὑπογραμματοῦς, δὲν ἀπήγγειλεν ὁ κ. Πρόεδρος, ὅστις, καθ' ὅσον ἐθυμοῦμαι—διότι ἐγὼ ὑπέβαλον τὴν πρότασιν—ἐδικαιολόγησε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου ὡς ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 364, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρον 374 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἐξάγεται ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δέον νὰ παρίσταται ἐξ ἀρχῆς τῆς διαδικασίας, ἐν προκειμένῳ δὲ, μὴ παρασταθεὶς κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς δίκης, δὲν δύναται ἦδη, ὅτε ἤρξατο ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία, νὰ παραστῇ.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος κλπ.»

Ὅπως δὲ ὅμως καὶ ἂν ἀπηγγέλη τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀποφάσεως, τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἡ αἴτησις ἀπερρίφθη κατὰ πλειοψηφίαν μειοψηφῆσαντος μόνον τοῦ δικαστοῦ κ. Εὐαγγ. Μίχα, ὅστις ἐν τῷ συνταχθέντι ὑπ' ἀριθ. 5052 τοῦ 1908 πρακτικῷ, διετύπωσε τὴν γνώμην ὅτι «ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δύναται νὰ παραστῇ ὡς τοιοῦτος καὶ μέχρι τέλους τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας».

Κατ' ἐμὴν γνώμην ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου εἶνε σφαλερὰ, ὀρθὴν δὲ γνώμην ἐξήνεγκεν ὁ δικαστὴς κ. Μίχας.

Τὰ ἄρθρα 344 καὶ 374 τῆς Ποιν. Δικονομίας δὲν δίδουσι τὴν λύσιν εἰς τὸ ζήτημα, ὡς κανονίζοντα ἀπλῶς τὴν τηρητέαν τάξιν κατὰ τὴν διαδικασίαν. Τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ ὅσον «ἐὰν ὁ ἰδιώτης» κατηγορῶν ἢ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἐμφανισθῇ, ἀποβάλλεται κατ' ἐρήμην ἢ κατηγορία του καὶ ἡ ἀγωγή του. Ταῦτα ὅμως συμβαίνουσιν ὁσάκις ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν ἐμφανισθῇ ποσῶς μέχρι τοῦ χρόνου δηλ. καθ' ὃν τὸ Δικαστήριον ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ.

Τοῦτο διδάσκει ὁ Φλογαῖτης ἐν ὑποσημειώσει εἰς τὸ ἀρθρον 342 Ποιν. Δικ. ἐπιφέρειν: «Ἦν ὁσδεμιάς διατάξεως τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀπαγορεύεται τῷ πολιτ. ἐνάγοντι νὰ παραστῇ μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς συζήτησεως ἄλλως ἐκ τῆς βραδύτητος μόνος οὗτος βλάπτεται μὴ παρακολουθήσας τὴν διαδικασίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ κατηγορούμενος ὅστις δύναται νὰ προτείνῃ πάντοτε τὰς κατὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις του».

Τοῦτο ἐδέχθησαν καὶ αἱ ὑπ' ἀριθμ. 165 τοῦ 1884 καὶ 84 τοῦ 1885 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε τὸν νόμον ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις, ὀρθὴν δὲ γνώμην διετύπωσεν ὁ μειοψηφῆσας πρωτοδίκης κ. Εὐαγγ. Μίχας.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
 Δικηγόρος

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

(Τμήμα Νομικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν)

Σήμερον Σάββατον καὶ ὥρα 6 μ.μ. ὁ δικηγόρος κ. Ἀλφρέδος Ἀθανασοῦλας ποιήσεται, ἐνώπιον τοῦ Νομικοῦ Τμήματος τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασοῦ, ἱστορικὴν ἀνασκοπὴν τοῦ νομικοῦ τύπου καὶ τῆς ἐξελέξεως τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκιαρχικῆς καὶ ἀνδρῆτικῆς ἐξουσίας παρὰ Γερμανοῖς.

Ἡ ΠΡΟΙΞ ΚΑΙ Ἡ ΜΟΙΧΑΛΙΣ

Περὶ τῆς τύχης τῆς προίκος μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, ἔνεκεν μοιχείας τῆς συζύγου.

Γνωμοδοτικῆς τοῦ κ. Κ. Ν. Μανιάκη, ὡς εἰσαγγελέως, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 24ης Νοεμβρίου 1908, ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν τῷ νόμῳ ὡς ὑπαίτιος λύσις τοῦ γάμου ἀναφέρεται οὐ μόνον ἡ μοιχεία, ἀλλὰ καὶ ἡ περίστασις καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἄνευ συναίνεσεως τοῦ ἀνδρὸς παραμένει ἔξω τοῦ οἴκου, ὅταν ἐπισκέπτηται ἱππικούς ἀγῶνας ἢ θέατρα ἢ ἐν κληρονομίᾳ παραγίνεται καὶ εἰς ἄλλας τινὰς ὁμοίου εἶδους περιστάσεις. Πῶς λοιπὸν δύναται τις νὰ δεχθῇ ὡς ὀρθὴν τὴν γνώμην, ὅτι ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀδικαιολόγητος εἶνε ἀπάσας τὰς περιστάσεις ταύτας, καθήκει ὑπὲρ τοῦ συζύγου τὴν ἀπόκλισην τῆς προίκος τῆς γυναικὸς καὶ δὴ ὑπαρχόντων τέκνων κατὰ ἐπικαρτίαν, μὴ ὑπόντων δὲ τοιούτων κατὰ δεσποτείαν, ὡς καὶ ἄλλας περιουσιακὰς ζημίας τῆς γυναικὸς, ὅτι ἄπασαι αἱ συνέπειαι αὐταὶ οὐδὲν ἄλλο σκοποῦσι, ἢ τὴν διὰ χρημάτων θεραπείαν τῆς ζημίας ἣν ὑπέστη ὁ σύζυγος; καὶ τίνα ζημίαν ὑπέστη ὁ σύζυγος οὗτινος, ἢ γυνὴ παρεστάθη ἐσπέραν τινὰ εἰς τίνα θεατρικὴν παράστασιν;

Ἀλλὰ μὴπως δύναται τις ἐλόγως ν' ἀντιτάξῃ ὅτι ἡ θεωρία τῆς ὑπ' ἀριθ. 265 τοῦ 1900 ἀποφάσεως περὶ τοῦ ὀλοκλήρου ὁ τίτλος ἑβδομος τοῦ 28ου βιβλίου τῶν Βασιλικῶν ἀποτελεῖ μέρος ἀδιάσπαστον τοῦ ἀστικοῦ τῶν Ρωμαίων καὶ Βυζαντινῶν δικαίου εἶνε ὀρθή, προκειμένου λόγου περὶ λύσεως τοῦ γάμου λόγῳ μοιχείας;

Ἐκεῖνο ὅπερ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ πρὸς εὐρεσιν τίς ἐκ τῶν δύο γνωμῶν εἶνε ἡ ὀρθότερα, εἶνε ἂν αἱ περὶ τῶν πραγματευόμεναι ἀμφοτέραι αἱ γνώμαι διατάξεις τῶν Ρωμαίων καὶ Βυζαντινῶν νόμων, εἶνε καθαρῶς ποινικαὶ διατάξεις, ἢ ἂν αἱ ἐν αὐτοῖς ἀναφερόμεναι ἐπιζημίαι συνέπειαι εἰσὶν ἀστικῆς μόνον φύσεως;

Ἡ μοιχεία δὲν ἐθεωρήθη ὡς ἀξιοποιῶν πρᾶξις εἰς ἀπάσας τὰς πολιτικὰς κοινωνίας; οὕτως ἐν Σπάρτῃ, ὅπου τὰ τέκνα ἐθεωροῦντο κτήμα τῆς πολιτείας.

Ἄλλ' ἀντιθέτως ἀπαντῶσιν ἄλλαι κοινωναὶ ἐν αἷς ἢ τοιαύτη πρᾶξις ἐθεωρεῖτο ὡς δημοσίον ἀδίκημα, προκαλοῦν τὴν ἐπιβολὴν δημοσίας ποινῆς, διότι ἐθεωρεῖτο ὡς προσβάλλουσα τὴν κοινωνίαν κατὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς οἰκογενείας καὶ τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα αὐτῆς. Ἡ συνήθης δὲ ποινὴ ἦτο ἡ τοῦ θανάτου μετὰ βασάνων. Τὸ αὐτὸ ἐφηρμόζετο καὶ ἐν Ρώμῃ, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Λέων καθήργησε τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, ἀντὶ δὲ τούτου καθήρωσε τὴν ἀποκοπὴν τῆς ρινός. Κατὰ δὲ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἡ γυνὴ ἐμαστιγοῦτο ἐν τινὶ δημοσίᾳ πλατείᾳ, ὕψιστο τὴν ποινὴν τῆς ἐγκαθέρξεως ἐν μοναστηρίῳ καὶ τὴν στέρησιν τῆς περιουσίας τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς. Τὴν αὐτὴν τακτικὴν ἠκολούθησε καὶ ἡ Καρολίνα, ἣτις ὅμως παρέιχεν εἰς τὴν καταδικασθεῖσαν γυναῖκα, τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν θανατικὴν καταδίκην τῆς διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς περιουσίας τῆς.

Αἱ νεώτεραι ὅμως νομοθεσίαι ἀπεμακρύνθησαν τῆς τοιαύτης τακτικῆς, χαρακτηρίσασαι τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας, ὡς κατ' ἐγκλησιν καταδικώμενον πλημμέλημα, καὶ τιμωρούμενον διὰ τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως.

Οἱ λόγοι οἱ συντελέσαντες εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς καταστάσεως ταύτης, εἶναι ἢ παρατήρησις ὅτι πολλάκις καὶ ἀθῶαι γυναῖκες ἐγένοντο θύματα μαύρης συκοφαντίας ἢ τῆς ὑπερβολικῆς ζηλοτυπίας τῶν συζύγων των.

Τί λοιπὸν ἡμεῖς νῦν ὀφείλομεν ν' ἀποφανθῶμεν, ὅπως ἀπονεύσομεν δικαιοσύνην εἰς τὸν παθόντα σύζυγον καὶ εἰς τὴν παύσασαν γυναῖκα, ἀφοῦ δὲν ἐκπληροῦμεν πλέον, ὡς εἰς τὰς ἀρχαίας ἐποχάς, καθήκοντα ποινικοῦ δικαστοῦ;

Τὸν πολιτικὸν ἀστέρα, ὅστις θὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ἀκριβῆ τῶν καθηρόντων μας ἐκπλήρωσιν, τὸν εὕρισκοντες εἰς αὐτὰς τὰς πηγὰς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου.

Ἡ ὀλοσχερῆς στέρησις τῆς προίκος, τῆς περιουσίας τῆς γυναικὸς, κατ' οὐδὲν διαφέρει τῆς ποινῆς τοῦ ἐξ ἀστίας θανάτου, ἀφοῦ ἀργεῖ ἢ διατάξεις τῆς ἐγκαθέρξεως τῆς γυναικὸς ἐν μοναστηρίῳ,

δπου ίσως ή ιδιαίτερα αυτής περιουσία θά τή ήτο περιττή.

Ο σημερινός δικαστής όφειλε να λαμβάνη ύπ' όφει ού μόνον τας τελευταίας εποχάς τής Ρωμαϊκής νομοθεσίας, αλλά και τας προγενεστέρας, ήτοι να λαμβάνη ύπ' όφει τό Ρωμ. Δίκαιον έν συνόλω, και έν τή συνόλω αυτού να εύρίσκη τας εφαρμωστέας καθ' έν χρόνον δικάζει αρχάς.

Η περί τήν κατανόησιν ώρισμένων διατάξεων τού Ρωμ. Δικαίου, ώς και τών σχετικών έρμηνευτών, ίκανότης δέν είνε ουσιώδης, άλλ' ή ίκανότης εκείνη αποδίδει αξίαν εις τόν νομομαθή, ήτις επίζητεί έν τή συνόλω τού Ρωμ. Δικαίου εκείνο όπερ προσεγγίζει τήν σθεσθεϊσαν ζωήν τών μεγάλων τής Ρώμης νομοδιδασκάλων και νομομαθών, και ταφείσαν ύπαρξιν διά μέσου τόσων καρδιών, αττινες έπαυσαν να πάλλωσι και διά μέσου τόσων γλωσσών, αττινες δέν ώμίλησαν πλέον εις τόν στοχασμόν, ότι διαιωνίζεται μέν αθάνατος και δίδει τόν λόγον τής γνησίας νομικής εκπαιδεύσεως, ήτις είνε κάλλος, πολιτισμός, μεγαλοφροσύνη, ήτοι ή βάσις τής αιτιολογίας, τής απονομής τής Δικαιοσύνης, ήτις ουδέποτε θ' αποθή έπαρκής εάν τά προσόντα τών άπονεμόντων αυτήν φέρωσι τά πεπερασμένα εκείνα όρια, άτινα κατά καιρούς αναγράφωσι οι έκδιδόμενοι κώδικες, εφαρμωζόμενοι ύπό δικαστών ών ή ίκανότης έδοκιμάσθη ύπό έξεταστικών επιτροπών.

Έν Γερμανία έν τε τή θεωρία και τή πράξει δέν τίθεται μέν έν άμφιβολία ή γνώμη ότι αι ύπό τών Ρωμαϊκών και Βυζαντινών νόμων όριζόμεναι περιουσιακai επίζημοι συνέπειαι ένεκεν διαζήγιου ύπερ τών αναιτίων συζύγων, εφαρμωζονται και σήμερα, άλλ' όμως αι γνώμαι διαφέρουσι ως προς τήν έκτασιν και τούτο είναι τό ζήτημα. Seuffert έν Τομ. 6, 17, 18, 19, 24, 25, 27, 29, 34.

Έν Γερμανία έν έλλείψει ειδικών όρισμών τών ειδικών θεσμών, έν ταις χώραις ταις ύπό τού κοινού δικαίου διαπομέναις, αι ειρημειναι ποιναι ούτω πως εφαρμωζονται, ώστε ο ύπαίτιος τής άνευ νομίμου λόγου λύσεως τού γάμου μόνον τó έν τέταρτον τής περιουσίας του άπόλλυσιν ύπερ τού αναιτίου συζύγου, Seuffert Τομ. 19 Σελ. 246.

Κατά τήν λίαν διαδεδομένη δικαστική έν Γερμανία πρακτική, ο αναιτίος σύζυγος μίαν μόνον έχει άπαιτήσιν, και αυτή είναι ή προς διατροφήν και συντήρησιν ύποχρέωσις τής γυναικός. Seuffert Τομ. 12, Σελ. 40, Τομ. 15, Σελ. 42, Τομ. 25, Σελ. 135, Τομ. 35, Σελ. 218.

Τέλος συνωδά προς τας σκέψεις τού Ρωμαίου νομοθέτου, οι πλείστοι έν Γερμανία ειδικοί θεσμοί όρίζουσιν ότι, ή μόνη διά τήν ένεκα αναιτίου λύσεως τού γάμου συνέπειαι είναι ή έπεικτής (Billige) αποζημίωσις τού αναιτίου συζύγου.

Συνωδά προς τας διατάξεις τού Γαλλικού δικαίου, ο Σαξωνικός Κώδιξ § 1750, αναγράφει, ότι ή λύσις τού γάμου ουδέμιαν παρέχει τή αναιτίω συζύγω άπαιτήσιν προς αποζημίωσιν ή ίκανότησιν, άλλά μόνον παρέχεται εις αυτόν δικαίωμα ν' άπαιτήσθι παρά τού ύπαίτιου συζύγου διατροφήν και συντήρησιν.

Τέλος μετά πολλάς συζητήσεις, επεκράτησεν ή γνώμη ότι ή στέρησις ολόκληρου τής προικός τής γυναικός είναι αυτόχρονη ποινή, καθιερωθεϊσα ύπό τού Ρωμαίου και Βυζαντινού νομοθέτου προς έκφόδην και παρακώλυσιν αναιτίων διαζυγίων, άλλ' ότι πολλάκις επέρχεται τó αντίθετον άποτέλεσμα, διότι ή επιβαλλομένη ποινή συντελεϊ ένίοτε ως έλαττήριον επιδιώξεως φαύλης κερδοσκοπίας. Συνεπεία όθεν τιαυτής σκέψεως, ο νέος Αστικός Κώδιξ τής Γερμανικής αυτοκρατορίας έν § 1578 ανέγραψε διάταξιν έχουσαν ως εξής: «Ο σύζυγος, μόνος κηρυχθείς ένοχος, όφειλε να παρέχη τή διαζευχθεϊση συζύγω του διατροφήν και συντήρησιν άνάλογον προς τήν θέσιν και τήν κοινωνικήν αυτής τάξιν, έφ' όσον ή γυνή δέν διατελει εις θέσιν να συντηρήται έκ τής ίδιας έαυτής περιουσίας ή έκ τής προσόδου τού επαγγέλματος αυτής, εάν αυτή κατά τήν έπιτόπιον συνήθειαν, ως έκ τής τάξεως εις ήν άνήκει, μετέρχεται επικερδές τι επάγγελμα. Η δέ γυνή, μόνη κηρυχθεϊσα ένοχος, όφειλε να χορηγή τή διαζευχθέντι συζύγω της διατροφήν και συντήρησιν άνάλογον προς τήν κοινωνικήν τάξιν εις ήν άνήκει εάν ούτος δέν διατελει εις θέσιν να συντηρή και διατρέφη έαυτόν έκ τής ίδιας αυτού περιουσίας». Έκ τών ειρημένων όθεν έπεται, ότι ή

γνώμη τών πολλών Γερμανών συγγραφέων, ήν επικαλείται διά μακρών ο διαπρετής συγγραφέας και Καθηγητής τού Ρωμαϊκού Δικαίου έν τή Έθνική ήμών Πανεπιστημίω, Δικηγόρος τού αναρισι-βλήτου, καθ' ός αι προεκτεθεισαι και ύπό τών Ρωμαϊκών και Βυζαντινών νόμων όριζόμεναι ποιναι, κατά τής συζύγου, ής ο γάμος έλύθη λόγω μοιχείας, εφαρμωζονται και σήμερα ως συνέπειαι άστικών διατάξεων τού νόμου, δέν είναι όρθή.

Έν τή θεσμή περί παρακρατήσεως ολόκληρου τής προικός, τή διατυπωμένη έν τοις νεωτέροις Ρωμαϊκοις και Βυζαντινοις νόμοις, ως διδάσκει ο άειμνηστος Καλλιγιάς, βλέπομεν όλα τα έλαττώματα ποινικού συστήματος τού ούτον όμως ποινικόν σύστημα καθιερωθή σήμερα άσυγκρίτω τή λόγω τελειότερον.

Όφείλομεν λοιπόν ν' άφήσωμεν ν' αναπαύηται έν τοις ιστορικοις αρχείοις πάν ό,τι έν τοις Ρωμαϊκοις και Βυζαντινοις νόμοις αντίκειται εις τήν νεωτέραν νομοθεσίαν, άντι δέ τών ήρωϊκών μέτρων τής περιστολής τών διαζυγίων, διά τής καταστροφής τού ένός προς όφελος τού έτέρου, θέλομεν άρκεσθή εις τήν περι αποζημιώσεως άγωγήν, ήν ο δικαστής ε' τή συναίσει αυτού επιδικάζει συμφώνως προς τήν έπελθοσαν πραγματικήν βλάβην, δικαίως κατά τας περιστάσεις έκτιμωμένην.

Έκ τών προεκτεθέντων έπεται, ότι άπασαι αι στερήσεις περιουσίας αι ύπό τών ειρημένων Ρωμαϊκών και Βυζαντινών νόμων επιβαλλόμεναι, είνιν αυτόχρονη δημόσια ποιναι ήτοι ποινικαι διατάξεις άνεφαρμωστοι τήν σήμερα, ως υποστηρίζουσι διά βασίμων επιχειρημάτων αι ύπ' αριθ. 110 (1847) και 168 (1871) αποφάσεις τού Αρ. Πάγου.

Άλλ' ένφ' μέν άφ' ένός άναμφισβήτητον είναι και ύπό ρητών τού νόμου διατάξεων αναγράφεται, ότι αι Ποινικαι διατάξεις προγενεστέρων Ρωμαϊκών και Βυζαντινών νόμων έπαυσαν να ίσχύουσιν, άφ' ής σιγής έδημοσιεύθη ο Ποινικός νόμος τού Έλληνικού Βασιλείου, και άφ' όφ' έτέρου πρόδηλον είναι, ότι ένεκεν τής λόγω μοιχείας διαζεύξεως, ο σύζυγος ύφίσταται ζημίαν, και άφ' όφ' τέλος άπασαι αι έν ταις νεαραις διατάξεις τού Βυζαντινού δικαίου εις ποινικαι, είναι όρθόν να δεχθώμεν ότι ο σοφός Ρωμαίος Νομοθέτης δέν προέβλεψε και περι τής προκειμένης περιστάσεως ;

Υπάρχει διάταξις ρητή και σαφής έν ταις πηγαις τού Ρωμαϊκού δικαίου, ήτις κατά περίεργον σύμπτωσιν συμφωνεί πληρέστατα με έλας τας γνώμας τών νεωτέρων σοφών νομομαθών τής Έσπερίας.

Έν ταις πηγαις, έν τίτλω «Ius ante Justinianum, Fragmenti libri regularum sigulari» ο Ρωμαίος νομοδιδάσκαλος, Domitius Ulpianus, έν τίτλω 6η, αποφαινεται :

§ 1. «Retentiones ex dote fiunt aut propter liberos, aut propter mores, aut propter impensas».

§ 12. morum nomine graviorum quidem sexta retinetur, leviorum autem Octava, Graviores sunt ad altera tantum, leviores mores relique».

Άρα κατά τήν διάταξιν ταύτην τού νόμου, προκειμένου περι λύσεως γάμου λόγω μοιχείας, μη ύπόντων τέκνων, ο αναιτίος σύζυγος έχει τó δικαίωμα τής παρακρατήσεως ούχι τού όλου άλλά μόνον τού ένός έκτου τής προικός.

Ίδου λοιπόν και διάταξις σχετική προς τó θέμα τού Ρωμαϊκού δικαίου, φέρουσα τόν χαρακτήρα άστικής φύσεως και εφαρμωσίμου και σήμερα ως παραοιδενός τών μεταγενεστέρων καταργηθεϊσα νόμου.

Ίδου διάταξις συνάδουσα προς τήν σοφίαν και τήν επιείκειαν περικλοούς νομοδιδασκάλου, αποβλέψαντος εις τας ένδεχομένας δυσχερείας τής διεξαγωγής τής περι αποζημιώσεως δίχης, και ως έκ τούτου αυτού τούτου όρίσαντος τήν δικαίαν αποζημίωσιν τήν όποιαν δικαιούται να λάβη ο άτυχής σύζυγος, προλαμβάνομένης ούτω πάσης αυθαίρετου και άδίκου αποφάσεως τού δικαστού.

Όθεν επί τού προκειμένου λυθέντος τού γάμου τής ατέκνου αναιρεσειούσης μετά τού αναιρεσιβλήτου λόγω μοιχείας, ήτοι propter mores graviores, τó έφεται δεχθόν ότι αι έν τή αποφάσει του παρατιθέμεναι διατάξεις, ίσχύουσιν έτι και εις νυν εφαρμωσίμου, ως δήθεν Αστικής φύσεως, και αποφηνάμενον ότι δύναμει τούτων, ο αναιρεσιβλήτος δικαιούται να παρακρατήσθι ολόκληρον, ήν έλαβε προ-

κα, και ούχι μόνον τó έν έκτον αυτής, ως όρίζει ο προμνημονευθείς ρητός και σαφής νόμος, ή τούλάχιστον άνάλογον αποζημιώσιν, όρίζομένην μετ' απόδειξιν, και ότι αι επ' αυτού εφαρμωσθεϊσαι διά τής αναιρεσιβληθείσης αποφάσεως διατάξεις είνιν άστικής φύσεως και ούχι δημόσια ποιναι, ψευδώς ήρμήνευσσε και έσφαλμένως εφήρμοσε τούς έν τή αποφάσει παρατιθεμένους νόμους, προς δέ και τ' άρθρα 1, 2, 286 και 705 τού Ποιν. νόμου, ή δέ ψευδής έρμηνεία τού άστικού νόμου επάγεται αναιρείσιν κατά τó άρθρον 807 § 7 τής Πολ. Δικον. Όθεν

Προτείνω τήν αναιρείσιν τής ύπ' αριθ. 250 αποφάσεως τού 1908 Έφετείου Αθηνών, και τήν παραπομπήν τής υποθέσεως εις τó Β'. Τμήμα τού Δικαστηρίου τούτου, προς νέαν τής υποθέσεως συζήτησιν, διά τήν κατάλληλον τού νόμου εφαρμωγήν.

Περίληψις

Τό Δικαστήριο τών έν Αθήναις Πρωτοδικών διά τής ύπ' αριθ. 9128 ε. ε. (1908) αποφάσεώς του, δεχθόν τήν από 20 Νοεμβρίου 1908 αίτησιν τών συζύγων Νικολάου Ιω. Τούση και Γεωργούλας Ν. Τούση, κατοίκων Σάλασι τού Δήμου Ώροπίου, εκήρυξε θετόν υϊόν αυτόν τόν Νικόλαον Κωνσταντίνου Γ. Δάβρη, συναινέσαντος προς τούτο και τού πατρός αυτού Κωνσταντίνου Γ. Δάβρη, κατοίκου όμοιως και διατάσσει τήν ενεργείαν τών νομίμων διατυπώσεων.

Αθήναι 29 Νοεμβρίου 1908. Ο Προεδρεύων Α. Αυγούπουλος Ο υπογραμματεύς

Γ. Σ. Ι. Παπαδημηκόπουλος Ακριδής περίληψις Αθήναι, 6 Δεκεμβρίου 1908. Ο πληρεξούσιος Δικηγόρος Σπύρος Π. Σ. Συνοδιός

Περίληψις

Τό Δικαστήριο τών έν Εύρυτανία Πρωτοδικών διά τής ύπ' αριθ. 40 ε. ε. αποφάσεώς του δεχθόν τήν από 24 Μαρτίου ε. ε. περί διαζεύξεως αίτησιν τού Παναγιώτου Διακασά κατά τής σύζυγου του Θεοδώρας, θυγατρός Κ. Σαπούνη, κατοίκων Φουρνάς διέταξε τήν τοιχοκόλλησιν και δημοσιεύσιν έν περιλήψει τής αιτήσεως κατά τά έν τοις άρθροις 677 και 683 τής Πολ. Δικον. αναφερόμενα.

Έν Καρπενησίω τή 8 Δεκεμβρίου 1908. Ο πληρεξ. δικηγόρος Θεός. Σ. Θεοδωρόπουλος

Έπιδοτήριο

Αριθ. 255 Έν Καρπενησίω σήμερα τήν εβδόμην τού μηνός Νοεμβρίου 1908 ήμεραν Παρασκευήν και ώραν 4 μ. μ. ο ύποφαινόμενος δικαστικός κλητήρ τών έν Εύρυτανία Πρωτοδικών Κων. Κατσιάδης κατά παραγγελίαν τού Θεοφ. Θεοδωροπούλου δικηγόρου, πληρεξούσιου τού Ιωάν. Αρμάγου κατοίκου Καρπενησίου, μετέβην εις τó ενταύθα γραφεϊόν τού κ. Εισαγγελέως και επέδωκα προς αυτόν διά τόν άγνωστου διαμονής όφειλέτην Πέτρον Ι. Ντομάζον κάτοικον Καρπενησίου και διαμένοντα εις Αθήνας και ήδη άγνωστου διαμονής, τήν από εβδόμης Νοεμβρίου ε. ε. άγωγήν τού πρώτου κατά τού δευτέρου, άπευθυνομένη ένώπιον τών έν Εύρυτανία Πρωτοδικών, δι' ής καλεί αυτόν προς συζήτησιν έμπροσθέντος και έξαιτείται να ύποχρεωθί και διά προσωπικής του κρατήσεως να τού πληρώσθι δραχμάς δύο χιλιάδας πέντε (2005) έντόκως από τής άγωγής επί τού κεφαλαίου προς 12 επί δέ τών λοιπών προς 9 τοις οιο ετησίως, τήν προσωρινήν εκτέλεσιν τής αποφάσεως, να καταδικασθί εις τά έξοδα κλπ. Εις βεβαίωσιν συνετάγη τó παρόν, άναγνωσθέν και ύπογραφέν νομίμως.

Ο λαβών Εισαγγελεύων Ν. Τριανταφύλλου Ο κλητήρ Κ. Κατσιάδης

Ακριδές αντίγραφον, όπερ δημοσιευθήτω διά τής εφημερίδος «Δικαιοσύνη» Έν Καρπενησίω τή 8 Δεκεμβρίου 1908. Ο πληρεξ. δικηγόρος Θεός. Σ. Θεοδωρόπουλος

Αποδεικτικόν επιδόσεως.

Έν Αθήναις σήμερα τήν εννάτην (9) Δεκεμβρίου τού 1908 ήμεραν Τρίτην και ώραν 5 μ. μ. ο ύποφαινόμενος δικαστικός κλητήρ τών έν Αθήναις Πρωτοδικών Ιωσήφ Ρομπότης, τή έγγραφω παραγγελία τού κ. Νικολάου Κομμουτσπούλου, πληρεξούσιου δικηγόρου τού ενάγοντος Ανδρέα Γαρούση κατοίκου Αθηνών, μετέβην και επέδωκα προς τόν κύριον Εισαγγελέα τών έν Αθήναις Πρωτοδικών διά τόν άγνωστου διαμονής εναγόμενον Κωνσταντίνον Αθ. Κωνσταντέλλον κάτοικον πρώην Αθηνών και ήδη άγνωστου διαμονής, αντίγραφον έξ απογράφου εκτελεστού τής ύπ' αριθμόν 7994 (1908) αποφάσεως τού Πρωτοδικείου Αθηνών προς γνώσιν του και διά τας συνεπείας, επιτάσσοντας δ' άμα τόν εναγόμενον, ίνα έμπροσθέντος πληρώσθι τών ενάγοντι 1) τó κεφάλαιον έκ δραχμών 1218 2)

Ο λαβών Εισαγγελεύων Ν. Τριανταφύλλου Ο κλητήρ Κ. Κατσιάδης

Ακριδές αντίγραφον, όπερ δημοσιευθήτω διά τής εφημερίδος «Δικαιοσύνη» Έν Καρπενησίω τή 8 Δεκεμβρίου 1908. Ο πληρεξ. δικηγόρος Θεός. Σ. Θεοδωρόπουλος

Αποδεικτικόν επιδόσεως.

Έν Αθήναις σήμερα τήν εννάτην (9) Δεκεμβρίου τού 1908 ήμεραν Τρίτην και ώραν 5 μ. μ. ο ύποφαινόμενος δικαστικός κλητήρ τών έν Αθήναις Πρωτοδικών Ιωσήφ Ρομπότης, τή έγγραφω παραγγελία τού κ. Νικολάου Κομμουτσπούλου, πληρεξούσιου δικηγόρου τού ενάγοντος Ανδρέα Γαρούση κατοίκου Αθηνών, μετέβην και επέδωκα προς τόν κύριον Εισαγγελέα τών έν Αθήναις Πρωτοδικών διά τόν άγνωστου διαμονής εναγόμενον Κωνσταντίνον Αθ. Κωνσταντέλλον κάτοικον πρώην Αθηνών και ήδη άγνωστου διαμονής, αντίγραφον έξ απογράφου εκτελεστού τής ύπ' αριθμόν 7994 (1908) αποφάσεως τού Πρωτοδικείου Αθηνών προς γνώσιν του και διά τας συνεπείας, επιτάσσοντας δ' άμα τόν εναγόμενον, ίνα έμπροσθέντος πληρώσθι τών ενάγοντι 1) τó κεφάλαιον έκ δραχμών 1218 2)

τούς τόκους αυτών ήτοι τών μέν δραχμ. 609 προς 9 οιο ετησίως από τής 11 Φεβρουαρίου 1904 μέχρι σήμεραν δραχμάς 262.50)σο, τών δε δραχμών 609 έντόκως 9 οιο ετησίως από τής 11 Μαρτίου 1904 μέχρι σήμεραν δραχμάς 257 και 94 οιο 3). Τα δικαστικά έξοδα δραχμ. 25 4). Τα τέλη δραχμ. 11 5). Διά τó απογραφον, αντίγραφον, επιταγήν, επίδοσιν και δύο δημοσιεύσεις δρ. 40 ήτοι τó όλον δραχμάς γυλιας όκατωσίας δέκα τέσσαρας και 44)00 (1814 και 44)00) και ταύτας έντόκως επί μέν τού κεφαλαίου προς 9 0)0 ετησίως επί δε τών λοιπών προς 8 0)0 ετησίως από τής 25 Νοεμβρίου 1908 μέχρις έξοφλήσεως. Και εις ένδειξιν

Ο λαβών Εισαγγελεύς Κ. Αυκουρέζος Ο Δικαστ. Κλητήρ Ι. Ρομπότης

Αριθ. 957

Αποδ. επιδόσεως

Έν Αθήναις σήμερα τήν ενδεκάτην Δεκεμβρίου 1908 ένναεκκοιστοϋ όγδού έτους ήμεραν Πέμπτην και ώραν 3 μ. μ. ο ύποφαινόμενος Π. Βασιλείου δικαστικός κλητήρ τών έν Αθήναις Πρωτοδικών τή έγγραφω παραγγελία τού δικηγόρου Ι. Τούνη πληρεξούσιου τού Κωνσταντίνου Μπέλλου κατοίκου Αθηνών, μετέβην και επέδωκα προς τόν κ. Εισαγγελέα τών έν Αθήναις Πρωτοδικών διά τόν άγνωστου διαμονής αντίδικον Ν. Κουκούλαν αντίγραφον έξ απογράφου εκτελεστού τής ύπ' αριθ. 6316 ε.ε. αποφάσεως τών έν Αθηναις Πρωτοδικών προς γνώσιν του και με τήν επιταγήν ίνα πληρώσθι τά επιδικαζόμενα έξοδα δρ. 15, τά τέλη δρ. 11 και δι' απογράφου, αντίγραφου, παραγγελίαν, επιταγήν, επίδοσιν και δημοσιεύσιν δρ. 20, έν όλω δρ. 46 έντόκως. Άλλως κλπ.

Ο λαβών Εισαγγελεύς Ο Δικ. Κλητήρ Κ. Αυκουρέζος Η. Βασιλείου

Αριθ. 956

Αποδεικτικόν επιδόσεως

Έν Αθήναις σήμερα τήν ενδεκάτην Δεκεμβρίου 1908 ένναεκκοιστοϋ όγδού έτους ήμεραν Πέμπτην και ώραν 11 π. μ. ο ύποφαινόμενος Π. Βασιλείου δικαστικός κλητήρ τών έν Αθήναις Πρωτοδικών, τή έγγραφω παραγγελία τού δικηγόρου Ι. Τούνη, πληρεξούσιου τού Γεωργίου Ηλιοπούλου, κατοίκου Αθηνών, μετέβην και επέδωκα προς τόν κ. Εισαγγελέα τών έν Αθήναις Έφετών, διά τόν άγνωστου διαμονής αντίδικον Βασιλείου Ράπτην, αντίγραφον έξ απογράφου εκτελεστού τής ύπ' αριθ. 193 ε.ε. αποφάσεως τών έν Αθηναις Έφετών (Τμ. Α') προς γνώσιν του και με τήν επιταγήν πληρώσθι τά επιδικαζόμενα έξοδα δρ. 25, τά τέλη δρ. 16 και δι' απογράφου, αντίγραφου, παραγγελίαν, επιταγήν και επίδοσιν δρ. 9 ήτοι έν όλω δρ. 50 έντόκως. Άλλως κλπ. Και εις ένδειξιν.

Ο λαβών Εισαγγελεύς Α. Καραντζάς Ο Δικ. Κλητήρ Η. Βασιλείου

Ένώπιον τού Α'. Ειρηνοδίκειου Βορείου Πλευράς Αθηνών

Αγωγή

Ιωάννου Νέγκα, κατοίκου Αθηνών

Κατά

Παναγιώτου Κλάδη κατοίκου Αθηνών και ήδη άγνωστου διαμονής.

Ο Η. Σβάρνας έξέδοτο έν Πειραιεί τή 17 Ιουλίου 1907 τήν ταυτόχρονον συναλλαγματικήν έκ δραχμών έκχτον ενενήκοντα δύο (αριθ. 192) πληρωτά μετ' μήνας τρεις από τής εκδόσεως τής τής ίδιας του διαταγής και εις τó έν Αθήναις Κατάστημα τής Εθνικής Τραπέζης τής Ελλάδος εις βάρος τού αντίδικου άποδεξαμένου ταύτην αύθημερόν. Η συναλλαγματική αυτή μετεβιβάσθη αύθημερόν διά τακτικής όπισθογραφήςως αντί ιστιόμου μετροτητών παρά τού εκδότου εις τήν διαταγήν μου και ούτω έγενόμην κομιστής και κύριος αυτής, ήτις όμως λήξασα δέν μοι έπληρώθη.

Έπειδή έντεΰθεν ύπόχρεως ο αντίδικος όπως μοι πληρώσθι τó ισότιμον τής συναλλαγματικής έκ δραχμ. 192 έντόκως προς 9 οιο ετησίως από τής λήξεως της, άλλως από τής κοινοποίησεως τής άγωγής και διά προσωπικής του κρατήσεως καθόσον και έμπορος είναι και ή άπαιτήσις έξ έμπορικής αιτίας πηγάζει. Διά ταύτα

Σύν τή έπιφυλάξει παντός έτέρου δικαιοματός μου καλών τόν αντίδικον προς συζήτησιν τής παρουσής τήν πρώτην δικάσιμον μετ' ήμέρας τριάντα από τής κοινοποίησεως τής παρουσής. Έξαιτούμαι.

Να γείνη δεκτή ή άγωγή μου.

Να καταδικασθί ο εναγόμενος και μοι πληρώσθι και διά προσωπικής του κρατήσεως τας άνω δραχμάς έκχτον ενενήκοντα δύο (192) έντόκως προς 9 οιο ετησίως από τής λήξεως τής συναλλαγματικής, άλλως από τής κοινοποίησεως τής παρουσής μέγιστος έξοφλήσεως. Να κηρυχθί προσωρινώς εκτελεστή ή εκδοθησομένη απόφασις και Να καταδικασθί ο αντίδικος εις τά δικαστικά έξοδα και τέλη.

Αρμόδιος δικαστικός κλητήρ επιδότω νομίμως τήν παρούσαν προς τόν κ. Εισαγγελέα τών έν Αθήναις Πρωτοδικών διά τόν άγνωστου διαμονής αντίδικον,

Έν Αθήναις τή 18η Νοεμβρίου 1908. Ο πληρεξ. δικηγ. Θεός. Μ. Γούδκος